

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515204753
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8515204753.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, Bratislava v skrátenej forme „ŽSR“, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, proti žalovanému: N. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpenému: JUDr. Vladimír Koman, advokát so sídlom 17. novembra 31, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 2.088,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 7C/379/2015-273 zo dňa 13.12.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a IV.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. Zastavuje konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 356,92 eur.
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1 731,43 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
IV. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že s poukazom na dispozíciu žalobcu so žalobou postupom podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku zastavil konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 356,92 eura.

Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný v spornom období teda v roku 2013 užíval na základe nájomnej zmluvy byt v budove železničnej stanice v Plavči súpisné č. XXX, ktorej vlastníkom je Slovenská republika, pričom správu majetku štátu vykonáva žalobca. Predmetný byt bol vybavený ústredným kúrením, kde žalovanému boli v priebehu roka 2013 žalobcom zabezpečené dodávky tepla a teplej úžitkovej vody. Žalovaný na základe evidenčného listu uhradil preddavkové platby a následne mu bolo dňa 29.04.2014 doručené vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2013, kde vznikol nedoplatok 3.094,31 eura, ktorý žalovaný namietal a ktorý bol na základe dobropisu žalobcu ponížený o 1.628,59 eura na sumu 1.465,72 eura. K dobropisovaniu nedoplatku došlo v časti dodávok tepla a teplej úžitkovej vody, nakoľko došlo k prepočtu cien dodaného tepla na ceny platné v roku 2012. Tieto skutočnosti medzi stranami neboli sporné. Rovnako nebolo sporné a zo strany žalovaného ani namietané množstvo dodaného tepla (ktorého dodávka - meranie a odpočet bolo kontrolované Inšpektorátom slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj s výsledkom kontroly bez nedostatkov), ako aj Úradom pre reguláciu sieťových odvetví schválená cena dodaného tepla.

Poukázal na skutočnosť, že žalovaný má síce pravdu, že v súvislosti s dodávkami tepla a teplej úžitkovej vody došlo ku skokovitému nárastu ceny tepla a teplej úžitkovej vody v porovnaní rokov 2012 a 2013, avšak žalovanému v konečnom dôsledku na základe rozhodnutia žalobcu boli účtované ceny tepla za rok 2012. Nedoplatok, ktorý vznikol žalovanému, tak v konečnom dôsledku nebol spôsobený nárastom ceny, ale spotrebou dodaného tepla, keď žalovaný v roku 2012 odobral od žalobcu teplo v objeme 17.902,92 kWh a v roku 2013 v objeme 29.433,57 kWh. Keďže žalobca objem dodaného tepla v priebehu konania nijako nerozporoval, nenavrhol za účelom jeho preskúmania vykonať dôkazy.

Taktiež poukázal na to, že za týmto účelom nevykonával ďalšie dokazovanie, keďže dodávky tepla a teplej úžitkovej vody ich meranie, ako aj odpočet boli kontrolované Inšpektorátom slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj.

Uzavrel, že ďalšie dokazovanie by v tomto bolo z pohľadu súdu ako aj z pohľadu postoja strán sporu neúčelné a nevhodné, preto v časti istiny vo výške 1.731,43 eura uplatnenej žalobcom, predstavujúcej nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu za rok 2013 a čiastočne za rok 2014 vyhovel a uložil žalovanému tento nedoplatok zaplatiť.

Vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému poplatku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania najmenej však 0,83 eura za každý začatý mesiac omeškania zo sumy 1.465,72 eura od 16.09.2015 do zaplataenia, zo sumy 395,15 eura od 11.06.2015 do 29.06.2018, zo sumy 227,44 eura od 13.06.2016 do 29.06.2017, zo sumy 53,56 eura od 30.06.2017 do 29.06.2018 a zo sumy 265,71 eura od 30.06.2018 do zaplataenia uviedol, že videl dôvod na uplatnenie korektívu dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V danom prípade považoval priznanie poplatku z omeškania uplatňovaného žalobcom za v rozpore s dobrými mravmi, keď vychádzal zo situácie medzi žalobcom a žalovaným, ktorá viedla k vzniku tohto sporu.

Poukázal na skutočnosť, že k zmene spôsobu výroby a dodávky tepla a teplej úžitkovej vody došlo z dôvodu zníženia nákladov súvisiacich s ich výrobou na strane žalobcu ako dodávateľa tepla, keď žalobcovi neboli zo strany Úradu pre reguláciu sieťových odvetví priznávané náklady na výrobu tohto tepla z tuhého paliva na a nie úspor na strane žalovaného ako konečného spotrebiteľa.

Taktiež poukázal na postoj žalobcu po zmene spôsobu dodávky tepla a teplej úžitkovej vody a zistení nárastu ceny tepla, keď žalobca musel vedieť k akej skokovitej zmene ceny tepla dôjde pre žalovaného ako konečného spotrebiteľa, keď bol určite oboznámený s rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví pre rok 2013, ktoré bolo vydané dodávateľovi tepla obchodnej spoločnosti KOOR, s.r.o., IČO: 45 628 246, so sídlom Bajzova 1, 821 08 Bratislava.

Poznamenal, že žalobca mal a mohol tieto zmeny odkomunikovať so žalovaným ako konečným spotrebiteľom. Mohol navýšiť preddavkové platby súvisiace s úhradami za dodávky tepla a teplej úžitkovej vody, čo však žalobca neurobil, pričom by nedošlo k tak enormnému nedoplatku v rámci vyúčtovania. Až po reklamáciách žalovaného pristúpil k úprave cien za dodávky tepla a teplej úžitkovej vody a dobropisovaniu vyúčtovaného nedoplatku za rok 2013, pričom tak vyvolal dôvodné pochybnosti u žalovaného, a to za situácie, keď došlo k nárastu cien a zmene spôsobu vykurovania a dodávok tepla a teplej úžitkovej vody. Tieto pochybnosti tak potom viedli žalovaného k postoju k úhrade nedoplatku za rok 2013, ako aj za ďalšie obdobia a nedôvere v žalobcu, čo viedlo až k odpojeniu bytu žalovaného od ústredného kúrenia na základe žiadosti žalovaného a súhlasu žalobcu.

Na základe týchto skutočností súd vyhodnotil, že priznanie žalobcom požadovaného poplatku z omeškania by bolo v rozpore s dobrými mravmi, a preto žalobou uplatnený nárok v tejto časti zamietol. Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 3 ods. 1, § 489, § 451 ods. 1, 2, § 685 ods. 1, § 696 ods. 1, na ustanovenia zákona č. 657/2003 Z.z. o tepelnej energetike - § 19 ods. 1, 2.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 257 Civilného sporového poriadku.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti druhému výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, doplnenie dokazovania a nové rozhodnutie.

Uviedol, že žalobca sa pri svojej argumentácií opiera o stanovisko Inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove zo dňa 28.04.2015. Žiadal, aby súd zobral do úvahy, že toto stanovisko nie je stanovisko k problému riešenému v tomto spore. Tento spor má riešiť problémy spojené s bezzmluvným zvýšením ceny za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody a touto záležitosťou sa Inšpektorát SOI vôbec nezaoberal, pretože by si musel predovšetkým zabezpečiť od Úradu pre reguláciu sieťových odvetví Rozhodnutie o „variabilnej zložke maximálnej ceny tepla“ a „fixnej zložke maximálnej ceny tepla“ podľa § 14 ods. 11 a

12 a § 17 ods. 2 písm. d) zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení zákona č. 164/2017 Z.z. v spojení s § 2 písm. b) a § 3 písm. b) vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 248/2016 Z.z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v tepelnej energetike na návrh regulovaného subjektu.

Bol toho názoru, že stanovisko Inšpektorátu SOI nie je ani odborné, ani zákonné, ani preskúmateľné a už vôbec nie je presvedčivé, pretože v ňom nie sú uvedené žiadne argumenty, merania, právne podklady, ekonomické podklady. Takéto stanovisko môže zaujať iba laik a nie profesionálna odborná organizácia, ktorou by Inšpektorát SOI mal byť.

Poukázal na to, že zhodne s výpoveďou žalovaného znie aj výpoveď svedka V. R., že cena tepla a dodávka teplej úžitkovej vody má byť znížená o 15 % celoplošne, teda nie len v Plavči. Cena za teplo a teplú úžitkovú vodu bola nakoniec zvýšená o 200 %. V roku 2012 odobral žalovaný od žalobcu teplo v objeme 17.902,92 kWh, v roku 2013 v objeme 29.433,57 kWh, v roku 2014 v objeme 16.666,8 kWh. Prečo a ako došlo k nárastu o viac ako 60 % objemu tepla a v roku 2014 k zníženiu o 70 % oproti roku 2012. Žalovaný neväčšil plochu bytu a počet osôb znížil o dvoch, pretože sa jeho deti rozhodli pracovať mimo Plavča.

Bol toho názoru, že za predpokladu predloženia riadneho prepočtu v zmysle Vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2004 Z.z. v platnom znení nemohlo dôjsť k takému omylu vo výpočte ceny pre „konečného odberateľa“.

Poznamenal, že v roku 2014 klesol odber tepla a teplej úžitkovej vody o 70 %, naďalej však trval na tom, že výpočet nie je správny, tak ako to uviedol v reklamácií zo dňa 30.05.2014.

Namietal, že súd prvej inštancie nezobral do úvahy skutočnosť, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský vzťah a nie obchodný vzťah ako medzi žalobcom a spoločnosťou KOOR s.r.o. IČO: 45 628 246 zo sídlom Bajzova 1, 821 08 Bratislava. Spotrebiteľský vzťah sa spravuje zákonom č. 250/2007 Z.z. v platnom znení o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru, a preto v zmysle tohto zákona žalobca bol povinný poskytnúť informácie pred uzavretím zmluvy o predaji tovaru alebo služieb a je chránený pred dodávateľom v zmysle § 5a, § 6, § 7 ale aj § 8 vyššie uvedeného zákona. Dodávateľ teda v žiadnom prípade nesmie najprv dodávať spotrebiteľovi tovar bez dojednania ceny a taktiež nesmie neskôr bez takejto dohody si cenu vyúčtovať.

Poukázal na to, že podľa samotnej výpovede pracovníkov žalobcu malo ísť o zníženie ceny o 15 až 25 %, no došlo k jej nárastu o minimálne 200 %, čo nikde nebolo dohodnuté. Žalobca so žalovaným podpísal 16.07.1982 protokol o prevzatí bytu a evidenčným listom splatnosťou od 01.01.2011 bol určený výpočet za nájom bytu a mesačné zálohy na služby. Nikdy nebola dohodnutá podstatne zvýšená cena za služby takým zásadným spôsobom, hlavne nie u invalidného dôchodcu. Teda aj konania žalobcu po morálnej stránke je príkróm rozpore s Občianskym zákonníkom tak ako to uvádzal už od prvého vyjadrenia k žalobe.

Uzavrel, že podľa jeho názoru nie sú splnené požiadavky na to, aby mohlo byť žalobe žalobcu vyhovené, pričom rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví malo byť vydané formou rozhodnutia, mali byť vypočítaní všetci navrhnutí svedkovia a mali byť zistené nevyhnutné náklady na dodávku, pretože žalobca mal mimoriadne mnoho subdodávateľov čím sa hodnota dodanej služby podstatne predražuje a takéto konanie si žiadny dodávateľ nemôže dovoliť bez prejednanja s odberateľom.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa s rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje v celom rozsahu a navrhol potvrdiť ho ako vecne správny.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že trvá na podanom odvolaní a navrhuje rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, doplnenie dokazovania a nové prejednanie.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami dokazovania procesným postupom súdu, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením súdom prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie rozhodnutím, ku ktorému dospel, vystihol podstatne prejednávaného sporu, racionálne vyhodnotil význam a dôsledky procesnej aktivity tej strany sporu, ktorú zaťažovalo bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné a dospel tak k správnejmu záveru. Na tomto správnom závere sa nič nezmenilo

ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia vo vzťahu k výrokom ktoré boli predmetom odvolacieho prieskumu (§ 387 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP) a preto k odvolacím dôvodom žalovaného, pri existujúcej zhode so závermi právneho posúdenia prvoinštančným súdom by prípadné formulovanie totožného hodnotenia skutkových zistení a právnych záverov inými jazykovými prostriedkami by bolo len opakovaním nezodpovedajúcim princípu hospodárnosti konania, ktorého odraz má byť premietnutý aj v rozhodnutí, ktoré je jeho výsledkom, len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

7. Predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby je nedoplatok žalovaného za služby súvisiace s užívaním bytu za rok 2013 a čiastočne za rok 2014,

8. Žalobca nárok uplatnený žalobou odôvodnil tým, že žalovanému bol rozhodnutím o pridelení služobného bytu pridelený byt v príjímacej budove železničnej stanice v Plavči, ktorej vlastníkom je Slovenská republika, pričom správu majetku štátu vykonáva žalobca. Medzi žalobcom a žalovaným došlo zároveň k podpísaniu protokolu o prevzatí bytu. Evidenčným listom bol určený výpočet za nájom bytu a mesačná záloha za služby. Osobitná nájomná zmluva uzavretá nebola. Dňa 21.05.2014 žalobca zaslal žalovanému vyúčtovanie služieb spojených s užívaním bytu za rok 2013 s nedoplatkom z vyúčtovaných služieb vo výške 3.094,31 eura. Dňa 09.12.2014 žalobca vystavil žalovanému dobropis - opravu vyúčtovania za teplo a ohrev teplej úžitkovej vode za rok 2013 v sume 1.628,59 eura. Dlh žalovaného bol teda ponížený o sumu 1.628,59 eura na sumu 1.465,72 eura, pričom pre výpočet ceny tepla za obdobie roku 2013 sa zobrala do úvahy cena tepla určená pre rok 2012.

9. Žalobca v konaní uplatňuje nárok na zaplatenie dlžného nedoplatku z vyúčtovania nákladov za plnenia spojené s užívaním bytu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný je výlučným nájomcom predmetného bytu, ktorý mu bol v roku 1982 pridelený do užívania ako služobný byt a v zmysle vtedajšej právnej úpravy mu vzniklo právo osobného užívania tohto bytu. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník, t.j. od 1. januára 1992, sa toto osobné užívanie v zmysle § 871 ods. 4 Občianskeho zákonníka transformovalo na nájom.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že vlastníkom predmetného bytu je Slovenská republika a žalobca len ako správca majetku štátu uplatňuje práva vyplývajúce z nájomného vzťahu a pri správe majetku štátu vykonáva právne úkony v mene štátu, pričom majetok, ktorý nadobúda, sa stáva vlastníctvom štátu.

11. Zákonodarca v rámci úpravy nájomnej zmluvy v siedmej hlave ôsmej časti Občianskeho zákonníka osobitne upravil nájom bytu (ako štvrtý oddiel Osobitné ustanovenia o nájme bytu), pričom v ustanovení § 696 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že spôsob výpočtu nájomného, úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, spôsob ich platenia, ako aj prípady, v ktorých je prenajímateľ oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu, a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy, ustanovuje osobitný právny predpis.

12. Úhrada za plnenia súvisiace s užívaním bytu nie je zahrnutá do nájomného (ide napr. o úhradu za ústredné kúrenie, za dodávku teplej vody, upratanie spoločných priestorov, užívanie výťahu, vodné a stočné, osvetlenie spoločných priestorov v dome atď.). Poskytovanie plnení súvisiacich s užívaním bytu upravujú osobitné právne predpisy, a to napr. zákon č. 656/2004 Z.z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, zákon č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov a vykonávacía vyhláška k tomuto zákonu č. 87/1996 Z.z.

13. Žalobca ako odberateľ a obchodná spoločnosť KOOR, s.r.o. ako dodávateľ v zmysle zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike a zákona č. 276/2001 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach uzatvorili písomnú zmluvu o dodávke a odbere tepla (ktorý bol zrušený zákonom č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach účinným od 01.09.2012). Súhlas žalovaného ako konečného spotrebiteľa na uzavretie takejto zmluvy medzi dodávateľom a odberateľom nie je potrebný. Taktiež sa jeho súhlas nevyžaduje ani pri uzatváraní zmluvy o koncesii na stavebné práce za účelom vybudovania a modernizácie zariadení na výrobu a dodávku tepla alebo zmluvy o dielo na vybudovanie a riadenie technológií na dodávku tepla medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou KOOR, s.r.o..

14. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalovaného o bezzmluvnom zvýšení ceny za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody odvolací súd uvádza, že oprávnenie prenajímateľa jednostranne zvýšiť ceny za plnenia súvisiace s užívaním bytu predpokladá ustanovenie § 696 Občianskeho zákonníka.

15. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalovaného ohľadom nezabezpečenia rozhodnutia o „variabilnej zložke maximálnej ceny tepla“ a „fixnej zložke maximálnej ceny tepla“ odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zo dňa 30.12.2011 (č.l. 225 spisu) týkajúce sa cenovej regulácie pre odberné miesto v obci Plaveč pre vykurovacie obdobie na rok 2012, teda keď dodávateľom tepla bol samotný žalobca, kde variabilnú zložku maximálnej ceny tepla pre domácnosti určil na 0,0590 eur/kWh, variabilnú zložku ceny tepla pre odberateľov a konečných spotrebiteľov okrem domácností určil na 0,0590 eur/kWh a fixnú cenu maximálnej ceny tepla s primeraným ziskom na 115,5395 eur/kWh. Zároveň odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zo dňa 27.12.2012 (č.l. 244 spisu) pre vykurovacie obdobie na rok 2013, teda keď dodávateľom tepla bola obchodná spoločnosť KOOR, s.r.o., IČO: 45 628 246, so sídlom Bajzova 1, 821 08 Bratislava, kde variabilnú zložku maximálnej ceny tepla pre domácnosti určil na 0,1023 eur/kWh a fixnú cenu maximálnej ceny tepla s primeraným ziskom na 173,1250 eur/kWh. Nakoľko sú tieto rozhodnutia obsahom spisu, bola aj táto odvolacia námietka žalovaného neopodstatnená.

16. Odvolací súd rovnako ako prvoinštančný súd má za enormný nárast spotreby tepla v roku 2013 oproti roku 2012. V roku 2012 bola celková spotreba tepla 17 902,92 kWh, avšak v roku 2013 bola celková spotreba tepla 29 433,57 kWh. Žalovaný v priebehu konania však nenavrhol za účelom preskúmania objemu dodaného tepla vykonať dôkazy. Navyše právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 24.08.2016 uviedol, že na vykonaní znaleckého dokazovania znalcom z oblasti energetiky, ktorý by určil aká bola spotreba plynu na vykurovanie domácnosti žalovaného v zmysle podania doručeného súdu prvej inštancie dňa 23.08.2016, netrvá vôbec (č.l. 59 spisu). Odvolací súd v tejto súvislosti ale poznamenáva, že dodávky tepla a teplej úžitkovej vody ich meranie ako aj odpočet boli kontrolované Inšpektorátom slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj.

17. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

18. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

19. Vo vzťahu ku komplexu odvolacích námietok žalovaného odvolací súd uvádza, že dokazovanie v zmysle Civilného sporového poriadku sa výrazne odlišuje od právnej úpravy účinnej do 30.06.2016, obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku.

Podľa novej právnej úpravy súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je v Civilnom sporovom poriadku vybudovaný na princípe kontradiktórnosti konania, dispozičnom princípe, zásade formálnej pravdy ako aj koncentračnej zásade.

Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa v Civilnom sporovom poriadku presúva na procesné strany.

Obzvlášť dispozičný princíp, princíp kontradiktórnosti konania a zásada formálnej pravdy majú v sporových konaniach podľa Civilného sporového poriadku obrovský význam najmä vo vzájomnej kombinácii, pretože práve ich dôsledným uplatňovaním možno dosiahnuť stav, v ktorom zodpovednosť za výsledok sporu leží najmä na stranách sporu. Princíp kontradiktórnosti a zásada formálnej pravdy (resp. zásada prejednávacia), obsiahnuté v článkoch 8 a 9 základných princípov Civilného sporového poriadku, spočívajú v tom, že každá zo strán sporu je povinná niesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore; súd bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno nenesie a pri rozhodovaní vychádza len z toho, čo tvrdili a preukázali strany sporu; určitou výnimkou sú opäť spory s tzv. slabšou stranou, kde sa čiastočne uplatní aj zásada vyhľadávacia (resp. inkvizičná zásada alebo zásada materiálnej pravdy).

20. Z obsahu predloženého súdneho spisu má odvolací súd navyše za preukázané, že prvoinštančný súd sporové strany na pojednávaniach s podaniami, ktoré mu boli doručované, oboznamoval, podania

boli v rámci konania zasielané sporovým stranám tak, aby mali možnosť oboznámiť sa s ich obsahom a reagovať na skutkovú a právnu argumentáciu v nich uvedenú.

21. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

22. Odvolací súd uzatvára, že v súvislosti s dodávkami tepla a teplej úžitkovej vody došlo k nárastu ceny tepla a teplej úžitkovej vody v porovnaní rokov 2012 a 2013, čo vyplýva z porovnania vyššie uvedených cenových regulácií. Žalovanému však na základe rozhodnutia žalobcu boli účtované ceny tepla za rok 2012. Nedoplatok, ktorý vznikol žalovanému, tak v konečnom dôsledku nebol spôsobený nárastom ceny, ale spotrebou dodaného tepla. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ako už bolo uvedené, nenavrhol za účelom preskúmania objemu spotreby dodaného tepla vykonať dôkazy, pri posudzovaní nároku tak bolo potrebné vychádzať z tvrdených a zistených skutkových okolností.

23. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalobe v časti istiny vo výške 1.731,43 eura uplatnenej žalobcom, predstavujúcej nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu vyhovel a uložil žalovanému tento nedoplatok zaplatiť.

24. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku II. a v súvisiacom výroku o trovách konania IV. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), prihládajúc taktiež na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každý argument alebo námietku v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný ako procesne neúspešná strana nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá a plne úspešný žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu táto náhrada nebola priznaná.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.